

KOUZELNÍK ZE LHASY

*Novic, kvantový fyzik
a prastaré tajemství*

DAVID
MICHIE

AUTOR BESTSELLERU
DALAJLAMOVA KOČKA

KOUZELNÍK ZE LHASY

KOUZELNÍK ZE LHASY

Novic, kvantový fyzik a prastaré tajemství

Kouzelník ze Lhasy

David Michie

Z anglického originálu *The Magician of Lhasa*
přeložil Zdeněk Chodora

Odpovědná redaktorka Věra Kaslová

Odborná redaktorka PhDr. Zuzana Ondomišiová

Návrh obálky Sue Campbell

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Elektronické vydání první

Copyright © 2013 by Mosaic Reputation Management (Pty) Ltd

Translation Copyright © 2015 Synergie Publishing SE

Originally published in 2013 by Trapdoor Books, Colorado, USA

ISBN 978-80-7370-362-2 (váz.)

ISBN 978-80-7370-420-9 (e-kniha)

Duchovní cesta tibetského buddhismu je mimořádná a všezahrnující – není ale jednoduchá. Ti, kteří se rozhodnou následovat učení dharmy, věnují často desítky tisíc hodin meditaci a soustředěnému praktikování dharmy. V důsledku toho se u některých praktikujících mohou rozvinout zvláštní psychické schopnosti, jako je jasnozřivost. Taková osoba pak bývá nazývána siddha, nebo kouzelník.

PROLOG

Tändzin Dordže

Klášter Šäphel – Tibet
březen 1959

O SAMOTĚ V NEHYBNÉM TICHU chrámu zapalují máslové lampy u Buddhových nohou. Tehdy si poprvé uvědomím, že se děje něco hodně zlého.

„Tändzine Dordže!“ vylekaně se otočím a na okamžik spatřím vytáhlou siluetu mého učitele rýsující se v rámu vzdálených dveří. „Do mého pokoje. Ihned!“

Ochromí mě dilema. Obětování Buddhovi je pokládáno za mimořádné privilegium a jako šestnáctiletý novic беру tuto povinnost velmi vážně. Nejenže musím dodržet určené pořadí, ve kterém je třeba svíčky rozsvítit, ale pokaždé, když zapálím nový plamen, měl bych si představit, že symbolizuje vzácný dar – stejně jako vonné tyčinky, hudba nebo květiny – obětovaný ve prospěch všech žijících bytostí.

Vím, že by mi nic nemělo zabránit tento důležitý rituál dokončit, je snad ale poslušnost k mému laskavému a svatému učiteli méně důležitá? Kromě toho si nepamatuji, kdy naposledy lama Cchering použil slovo „ihned“, natož abych si vybavil, že by někdo v chrámu vykřikoval rozkazy. Obzvláště ne nejvýše postavený lama kláštera Šäphel.

I když jsem tedy zapálil jen polovinu svíček, rychle sfouknu oheň, krátce se pokloním Buddhovi a spěchám ven.

Jako když kámen rozčeří klidnou hladinu jezera, šíří se přítmím kláštera Šäphel neklid a vzruch. Mniši hlasitě buší jeden druhému na dveře. Nádvoří je plné nezvykle spěchajících lidí.

Před kanceláří opata se shromáždili vesničané, ukazují dolů do údolí a vylekaně vykřikují.

Vklouznu do sandálů, vyhrnu si roucho nad kolena a v rozporu s klášterní zvyklostí se dám do běhu.

Pokoj lamy Ccheringa je na tom nejvzdálenějším konci, za nádvořím a za všemi mnišskými pokoji, v úplně poslední budově. I když by mu vzhledem k jeho postavení náležela prostorná a pohodlná komnata s vyhlídkou na nádvoří, lama trvá na tom, že zůstane vedle noviců v malé cele na okraji kláštera.

Dveře lamova pokoje jsou doširoka otevřené a podlaha, obvykle čistě zametená, je pokrytá spoustou provazů a zavazadel, které jsem u něj nikdy neviděl. Lampa hořící vysokým plamenem vrhá neklidné stíny na stěny a na strop a v jejím světle vypadá lama o něco vyšší a nesouměrný.

Cestou k lamovi ke mně přispěchal Paldän Wangmo. Oba jsme novicové lamy Ccheringa, ale navíc nás pojí jedna silnější karmická provázanost: Paldän Wangmo je můj o dva roky starší bratr.

Zaklepeme na dveře svého učitele.

Lama Cchering nám kyne, abychom vstoupili a zavřeli za sebou. I když celý klášter opanoval zmatek, rysy lamovy tváře zůstávají klidné, aniž by ovšem zastíral vážnost situace.

„Tohoto dne se obáváme již od roku Kovového tygra,“ dívá se na nás s vážností, kterou jsme u něj zatím poznali jen při důležitých zkouškách. „Do vesnice dorazil posel se zprávou, že Rudá armáda vpochodovala do Lhasy. Jeho Svatost dalajlama musel odejít do exilu. Divize Rudé armády míří sem k nám do provincie Čangthang. Teď je armáda od kláštera Šäphel jen půlden pochodu.“

Užasle se s Paldänem Wangmem podíváme jeden na druhého. Stačilo, aby lama Cchering pronesl několik vět, a celý náš svět se obrací vzhůru nohama. Byla-li Jeho Svatost nucena uprchnout z paláce Potála, má Tibet ještě nějakou naději?

„Musíme předpokládat, že Rudá armáda míří přímo ke klášteru Šäphel,“ spěšně pokračuje lama Cchering. Zvenčí k nám doléhá nárek vesničanů. „Jestli pojedou i přes noc, budou tu už zítra ráno. *Každopádně* je od nás dělí necelý den cesty. Rudá

armáda po celé zemi ničí kláštery, loupí a drancuje, pálí svaté texty, mučí a vraždí mnichy. Není pochyb o tom, že se k něčemu podobnému chystají i tady. Opat proto nařídil evakuaci.“

„Evakuaci?“ nedokážu se s tím srovnat. „Proč nezůstaneme a nebráníme se?“

„Tändzine Dordže, přece jsem ti ukazoval mapu Číny,“ vysvětluje lama, „každého vojáka, kterého poslali do Tibetu, může nahradit deset tisíc dalších vojáků v záloze. I kdybychom chtěli bojovat, vyhrát nemůžeme.“

„Ale...“

Paldän Wangmo se natáhne a zakryje mi ústa dlaní.

„Naštěstí se opat i starší představení na tuto situaci dobře připravili. Všichni mají možnost volby. Buď se můžete vrátit do své rodné vesnice a v tajnosti pokračovat v praktikování dharmy, nebo se připojíte ke starším lamám odcházejícím do exilu.“

Pohybem ruky nám naznačí, že si to máme ještě rozmyslet. „Než odpovíte, že se ke mně chcete přidat a odejít do exilu, musím vás upozornit, že nepůjde o nějaké báječné dobrodružství. Cesta na hranice je nebezpečná – Rudá armáda zastřelí každého mnicha, který se pokusí o útek. Hory budeme muset přejít pěšky. Půjdeme nejméně tři týdny a urazíme obrovskou vzdálenost, k jídlu bude jenom to, co si ponese na zádech. Zakusíme mnoho těžkostí a bolesti. A i když se nakonec dostaneme do Indie, není vůbec jisté, zda nám místní vláda dovolí zůstat, nebo zda nás vykáže zpátky za hranice.“

„Ale když se vrátíme do své rodné vesnice a budeme dál nosit řádová roucha,“ přerušuje ho Paldän Wangmo, „Číňané nás snadno najdou a potrestají nejen nás, ale i celou naši rodinu.“

Lama Cchering souhlasně přikývne.

„A rouch se zbavit nemůžeme, protože bychom tím porušili přísahu.“ Paldän Wangmo byl vždy obratný diskutér. „A hlavně bychom tak přišli o vás, o našeho učitele.“

„Máš pravdu,“ souhlasí lama Cchering, „je to obtížné rozhodnutí i pro lamu, neřku-li pro novice. Ale ať už si zvolíte jakkoli,“ vážně se podívá na jednoho a pak na druhého, „vzete, že máte mé pozhnání. S rozhodnutím ale neotálejte.“

Zvenčí k nám doléhají hlasité kroky lidí spěchajících po chodbách. Není pochyb o tom, že situace je velmi dramatická.

„Stárnu,“ říká lama Cchering, když si kleká na podlahu, aby pokračoval v balení svého koženého zavazadla. „Kdybych měl na starosti jenom sám sebe, asi bych se někde schoval a doufal, že mě Číňané nenajdou...“

„Ale to ne, lamo!“ neudrším se a vykřiknu.

Paldän Wangmo stojící vedle mne je v rozpacích. Vždycky ho zahanboval můj sklon k neuváženému jednání.

„Opat mě ale požádal, abych se při evakuaci kláštera chopil jedné důležité role.“

„Chci jít s vámi!“ nedokážu nadále skrývat své odhodlání, ať už si o tom Paldän Wangmo myslí cokoli.

„Možná mě máš rád jako učitele,“ upozorňuje mě lama Cchering, „ale na takové cestě se snadno mohu stát přítěží. Co když upadnu a zraním se?“

„Potom vás přes hory přeneseme,“ prohlašuji rozhodně.

Paldän Wangmo po mém boku příkyvuje.

Lama Cchering na nás upře naléhavý pohled odrážející mimořádnou vážnost situace.

„Dobře tedy,“ řekne nakonec, „můžete jít se mnou. Nejdříve vás ale musím seznámit s jednou velmi důležitou okolností...“

NĚKOLIK MINUT NATO opouštíme lamův pokoj, slibujeme, že budeme co nejdříve zpět, a běžíme do svých cel zabalit si věci. Prodírám se zmatkem na chodbách a stále přemýšlím o neuvěřitelných okolnostech našeho útěku, se kterými nás lama právě seznámil. Dnešek je bezpochyby nejhorším dnem v dějinách kláštera Šäphel. Pro mne je to ale paradoxně den, kdy jsem našel skutečný smysl svého života. Svě povolání. Důvod, proč jsem byl vtažen do učení dharmy.

Otvírám dveře a rozhlížím se po malém pokoji, který byl posledních deset let mým světem: dřevěná meditační kóje o rozměru jednoho čtverečního metru; slaměná matrace položená na podlaze z pálených hliněných dlaždic; náhradní roucho a taška

s toaletními potřebami – jediné dvě věci, které může mnich v klášteře Šäphel vlastnit.

Není lehké uvěřit tomu, že už nikdy neusednu do své meditační kóje a že už nikdy neusnu na tomto lůžku. Ale ještě neuvěřitelnější je skutečnost, že jsem to právě já, Tändzin Dordže, skromný novic z vesnice Ling, kdo byl vyznamenán úkolem, který je navýsost důležitý pro celý klášter a jeho tradici. Společně s Paldänem Wangmem a pod vedením našeho laskavého a svatého učitele se v rámci evakuace zúčastním svrchovaně důležité a posvátné mise. Náš útěk z Tibetu se tak stává o to významnější a nebezpečnější.

Poprvé za šestnáct let svého mladého života hluboko v srdci cítím, že sehraji důležitou roli.

Můj čas nadešel.

PRVNÍ KAPITOLA

Matt Lester

Imperial Science Institute – Londýn
duben 2007

SEDÍM VE STÍSNĚNÉM kumbále, který mám považovat za kancelář, je zamračené páteční odpoledne a všechno, co vím o světě, se brzy změní.

„Harry chce, abys za ním přišel do kanceláře,“ ve dveřích, asi půl metru ode mne stojí, Pauline Drakeová, vysoká a hranatá žena, se kterou si není radno zahrávat. Očima zavadí o sluchátko telefonu, které jsem právě pozvedl z vidlice, a pak na mne vrhne pohrdavý nesouhlasný pohled: „Hned teď.“

Letmo pohlédnu na pracovní stůl, který je zastlaný hromadou dokumentů. Dnes je poslední pátek v měsíci, což znamená, že do pěti hodin musím odevzdat všechny výkazy. Jako vedoucí výzkumu Nanobot koordinuji aktivity celého týmu a jsem velmi hrdý na to, že jsem nikdy nepropásl uzávěrku.

Není ale obvyklé, aby Harry vyslal svou hrůzu nahánějící sekretářku z výšin třetího patra až sem dolů. Něco se musí stát.

Pokouším se vysoukat zpoza svého stolu. Je to daleko složitější manévr, než by se mohlo zdát. Nechci-li hlavou praštit do polic přímo nade mnou, musím vstát ze židle v náklonu čtyřiceti pěti stupňů a potom propasírovat jednu nohu po druhé skrze úzkou škvíru mezi stolem a sekretářem. Kráčím po chodbách, které připomínají králičí noru, a stoupám po úzkém dřevěném schodišti, ze kterého se line vtíravé aroma čisticích prostředků a vlhkých psích chlupů.

Když procházím po chodbě ve třetím patře, nemůžu si nevšimnout, jak na mne ostatní zírají a jak si vzájemně něco

šeptají. Zachytím pohled několika lidí z osobního oddělení, ale ti se rychle a zahanbeně odvrátí.

Určitě se něco děje.

Než se dostanu do rohové kanceláře, musím nejdříve projít přijímací místností, ve které je Paulinin stůl. Pauline, která se věnuje své práci u počítače, jen kývne hlavou směrem ke dveřím Harryho kanceláře. Jsou zavřené, což je nezvyklé. A ještě znepokojivější je, že orchestrální virvál a ruch, který v jeho kanceláři obvykle panuje, vystřídaló tísnnivé ticho.

Když jsem vešel dovnitř, našel jsem Harryho, jak stojí u okna a užívá si vskutku nepříliš působivého výhledu na zašmodrchanou pavučinu šedých kolejí sbíhajících se na nádraží King's Cross. Ruce má zkřížené na prsou a vypadá tak nějak nepřítomně. Zdá se, že čeká jen na mne.

Jakmile mě zahlédne, pokyne mi, abych se posadil na židli před jeho stolem.

Harry Saddler by klidně mohl stát modelem pro postavu bláznivého profesora, a navíc má i několik nestandardních výstředních vlastností. Je mu kolem pětáctýřiceti, nosí brýle, hlavu mu zdobí chomáč ježatých, šedivých vlasů a ve svých nejlepších letech získal ocenění za vědecký výzkum. Nedávno ho však okolnosti přinutily, stát se expertem i v oblasti spolupráce mezi soukromými a veřejnými institucemi. Byl to totiž on, kdo před rokem uzavřel smlouvu s biotechnologickou společností Acellerate z Los Angeles a zachránil tím náš letitý institut i všechny jeho zaměstnance před úpadkem.

„Právě mi telefonovali z L. A. a sdělili mi to, co jsem posledních dvanáct měsíců vlastně tušil,“ říká Harry a jeho výraz je nezvykle vážný. „V Acelleratu dokončili revizi našich výzkumných programů. Líbí se jim program Nanobot,“ z klopy si smetl popel z cigarety. „Nanobot je *opravdu* nadchl. Dokonce natolik, že chtějí přesunout celý ten cirkus do Kalifornie. A protože autorem toho výzkumu jsi ty a protože se o program i staráš, chtějí tě tam taky.“

Ta zpráva mě upřímně překvapila. Poslední rok k nám sice zavítalo z Ameriky několik návštěv, které se o můj výzkum živě

zajímaly, ale nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že smlouva s Acellerate přímo ovlivní i mou maličkost. Nebo že to bude tak záhy.

„Hodně na to spěchají,“ pokračuje Harry, „chtěli by, abys tam dorazil pokud možno do šesti týdnů. Ne později než do osmi. Tvůj program vzbudil zájem samotného Blakelyho.“

„Osm týdnů?“ divím se. „Musím se opravdu přestěhovat do Kalifornie? Copak nemohou investovat do toho, co děláme tady u nás?“

Harry unaveně a rezignovaně kroutí hlavou. „Viděl jsi přece novou strukturu akcionářů,“ říká, „i když Acellerate pořád mluví o tom, jak respektují naši nezávislost, skutečnost je taková, že mají ve společnosti rozhodující podíl. Oni diktují podmínky. Mohou si s námi dělat, co si zámánou, a my vlastně nemáme žádné páky, jak jim v tom zabránit.“

Já ale teď nemyslím na Acellerate. Myslím na Isabellu, na svou snoubenku.

Harry si důvod mých obav vyložil mylně: „Když se podíváš, co se stalo s jinými výzkumnými programy, které Acellerate přestěhoval do L. A.,“ uklidňuje mě, „zjistíš, že vyrostly až do nebe.“ Odmlčí se a dlouho si mě pozorně prohlíží, pak se tiše zeptá: „Isabella?“

„Přesně tak.“

„Isabellu přece vezmeš s sebou!“

„To není tak jednoduché. Víš přece, jak visí na své rodině. A navíc ji právě povýšili.“ Odvrátím pohled a dívám se z okna, jak lokálka pomalu supí do nádraží.

S Harrym se známe už dlouho. O mně a Isabelle toho ví hodně – dokonce byl při tom, když jsme se seznámili. Ale hlavní překážkou, která Isabelle brání opustit Londýn, je něco, co se stalo teprve nedávno. Něco, o čem jsem Harrymu ještě neřekl. Ochromující okolnost, se kterou jsme se s Isabellou sami ještě pořádně nevyrovnali.

„Děvče jako ona,“ Harry ji znal také jako zaměstnankyni institutu, ve kterém během let zastávala několik funkcí, „si v Los Angeles najde práci takhle snadno,“ luskne Harry prsty. „A její rodina bude mít aspoň záminku proč navštívit Disneyland.“

Harry se jako obvykle snaží na celé situaci vidět jen to dobré. Rozumím tomu a oceňuji to o to víc, že vím, jak to pro něj musí být těžké. Nanobot patří mezi jeho nejoblíbenější výzkumné programy. Vlastně to byl Harry, kdo se seznámil s tématem mé doktorské práce a přivedl mě do institutu. Osobně program podporoval od jeho úplného počátku. Vždycky jsme k sobě měli velmi blízko – byl víc než jenom můj šéf, byl také mým mentorem a důvěrníkem. A teď, když výzkumný program začal vykazovat zajímavé výsledky, vzali mu ho. Navíc mu nikdo nezaručí, že to Nanobotem skončí. Vypadá to, že Acellerate si může dovolit vybrat z institutu všechny třešničky a nechat Harrymu jen zbytky. Těžko se tedy divit, že Harry není zrovna v náladě na tři tenory.

„Uvědom si, že je to pro tebe skvělá příležitost,“ říká Harry, „zásluhou Acelleratu můžeš svůj program nakopnout daleko víc, než bychom si mohli dovolit tady. Na stadium prototypu nebudeš čekat sedm nebo osm let, ale dospěješ k němu už za dva nebo tři roky. Nic tě prostě nebude omezovat.“

Sleduju, jak prsty klepe do stolu.

„Budeš pracovat pro jednu z nejlépe financovaných vědeckých institucí na světě, v centru dění moderní nanotechnologie. A navíc se pěkně opálíš.“

Vzhlednu a svařším obočí, opalování nikdy nepatřilo mezi mé priority, jak Harry dobře ví.

„Zkus to prostě považovat za velké dobrodružství!“

Zazvonil telefon, je slyšet, jak ho Pauline za dveřmi zvedá a hovor vyřizuje. Harry jí zřejmě nařídil, že nás nesmí nikdo rušit – což je něco, co nikdy předtím neudělal.

Znovu se odmlčím a po chvíli řeknu: „Myslím, že ať už to zaobalíme jakkoli, stejně nemám moc na výběr. Acellerate přece kvůli mně a Isabelle program v Londýně nenechají, že?“

Harry se na mne pozorně podívá: „Ze všech výzkumných programů, které u nás probíhají, má ten tvůj největší šanci dospět k převratnému výsledku a mít opravdu revoluční dopad. Vyhlídli si tě, Matte. Je to vlastně lichotivé, že nás o tebe chtějí připravit.“

„Ale přišlo to trochu moc náhle,“ přikyvuji, „ještě před deseti minutami bylo mou jedinou starostí odevzdat včas týdenní výkazy.“

Harry na mne povzbudivě a laskavě pohlédne.

„Musím si prostě na tu myšlenku zvyknout, to je všechno.“

„Dobře.“

„A *musím* si promluvit s Isabellou.“

„Samozřejmě,“ Harry se natáhl, ze zásuvky vyndal velkou bílou obálku a podává mi ji přes stůl.

„Než se definitivně rozhodneš, měl by sis pročíst podmínky smlouvy.“

Za chvíli nato se vracím do své kanceláře a jsem jako omámený. Nejenže mi to, co mi Harry sdělil, změnilo život, ale podmínky mého nového jmenování jsou daleko výhodnější, než bych si kdy uměl představit. Téměř k neuvěření.

Když procházím osobním oddělením, jsem tak pohroužený do vlastních myšlenek, že kolem sebe nic nevnímám. Dokonce i zápach schodiště mě tentokrát nevyrušil. Pokouším se vyrovnat s paradoxem, že to, co je pro Imperial Science Institute velmi nepříjemnou zprávou, je pro mne mimořádnou životní příležitostí, o které jsem se ani neodvažoval snít. A všechno je to ještě složitější o to, že Isabellu to pořádně našteve.

Musím si s ní promluvit.

JSEM ZPÁTKY V NAŠEM bytě s výhledem na park Clapham Common, slyším přicházet Isabellu. Na schodech se rozezní staccato jejích podpatků a bouchnou dveře.

„Ahoj Isabella.“ Isabella vchází do pokoje. Políbíme se.

„Miláčku!“ objímá mě. „Cestou domů jsem tě hledala v restauraci. Neměl jsi náladu?“

Isabella je vysoká a štíhlá a její pleť má olivovou barvu Sicilaniek. Oči jí září temně žlutou barvou se zelenými tečkami. Má na sobě elegantní kostýmek, formální jantarově černá blůza podtrhuje sošnou postavu a zároveň svádí pozornost k její tváři, k výrazným lícním kostem lvice a k energické bradě. Její tmavé vlasy se volně vlní, splývají na ramena a skvěle rámuji plné, smyslné rty.

Jak tu tak stojí, elegantní a sebevědomá, uhýbám jejímu zářivému pohledu a oči mi sjedou na karmínový hedvábný šátek, který má uvázan kolem krku.

„Musíme si o něčem promluvit,“ říkám. „Vlastně ti něco musím přečíst.“

Udiveně nadzvedne obočí: „Ted?“

„Jestli nemáš nic proti... Naliju nám trochu vína.“

„Ten sémillon, který jsme otevřeli včera večer, by nebyl špatný,“ kopnutím se zbavila svých značkových kožených lodiček a zatímco si masíruje paty, zvědavě se na mne dívá.

Než odejdu do kuchyně, podám jí pracovní smlouvu se společností Acellerate. Ale nevydržím se dívat na to, jak ji pročitá. Stále nemohu uvěřit tomu, že Nanobot se má v Acelleratu stát jedním ze tří hlavních výzkumných programů. Stane se vlajkovou lodí přední světové technologické společnosti. Aby bylo co nejdříve dosaženo použitelných výsledků výzkumu, má se jeho financování v dalších dvou letech navýšit o dvacet milionů dolarů. A na projekt budou převedeni zaměstnanci z centrály, kteří se mu budou věnovat na plný úvazek.

Co se týče mé osoby, povýší mě na ředitele a můj plat se vyhoupne na sto padesát tisíc dolarů – což je třikrát tolik, než mám tady v institutu. Navíc jako manažer dostanu služební auto, nabídnou mi program bonusů za dosažené výsledky a budu se moct rozhodnout pro odměňování formou akcií.

Peníze i povýšení předčí všechna má očekávání. Z toho mám pochopitelně radost, ale daleko víc mě těší skutečnost, že projekt, který jsem vymyslel a který se v posledních sedmi letech stal mou obsesí, bude financován tak, jak si zaslouží. Už jako postgraduální student oboru nanotechnologie jsem si uvědomoval, že tento obor představuje revoluční skok v technice, jehož dopady lze srovnat s průmyslovou revolucí – a dokonce budou ještě razantnější. Vysoce funkční mikroskopičtí roboti – nanoboti – promění život na zemi v každém ohledu.

Například lékaři už nebudou muset operovat nebezpečná bujení, ani je odstraňovat za použití toxických látek, převezmou to za ně roboti ve velikosti zlomku šíře lidského vlasu, kteří rozeberou

nežádoucí nádor buňku po buňce. Potravinářství přestane být závislé na rozmarech počasí a účinnosti zemědělských metod, nanoboti totiž dokážou ze základních chemických komponentů rychle sestavit zrnka pšenice nebo jablka – a to bez nepříjemných pecek, budeme-li si přát. Nikdy v historii lidstva nebylo snazší a levnější přeměnit fyzický svět podle našich představ. Současné zemědělské a výrobní postupy se stanou neúčinnými a rychle vymizí. Všechny formy odpadu bude možné beze zbytku recyklovat. Je tedy přirozené, že se do nanotechnologického výzkumu pumpuje tolik peněz a že nanotechnologie zcela pohltila můj život.

V posledních deseti letech jsem se zúčastnil všech velkých konferencí, odebíráám důležitá periodika z oboru a pozorně sleduji práci vědeckých kolegů po celém světě. Vstávám, uléhám i dýchám s programem Nanobot. Isabella si ze mne často utahuje, že ona je až na druhém místě. Dobře ví, co všechno pro mne ten výzkum znamená a jak moc toužím po tom, abych program zdárně dokončil. Dojímá mě, že se můj sen stal i jejím snem a že mě z celého srdce podporuje. O to je ovšem nabídka Acelleratu hořkosladší.

Vracím se do pokoje a zachytím Isabellin překvapený pohled. „To je skvělé, Matte! Fantastické! Pro tebe i pro program Nanobot! Nepíšou tady, kdy...“

„To je právě ten problém. Chtějí, abych přijel hned. Do šesti týdnů, maximálně do osmi.“

„Na jak dlouho?“ pořád jí to ještě nedošlo. „Jestliže se výzkum přesouvá, co to zna...“

„Je to napořád.“

Ve tváři se jí objeví zmatek a ohromení.

„Podívej, já jsem si to tak nepřál, nic jsem netušil. Je to jako blesk z čistého nebe. Bill Blakely se o to začal zničehonic zajímat.“

Pozvedne dlaň a tvář si zakryje prsty s dokonalou manikúrou. Víím přesně, co jí běží hlavou.

„Říkal jsem Harrymu, že to nebude jednoduché,“ šeptám. A po chvíli dodám: „Připomněl jsem mu, jak blízko máš ke své rodině.“

Víc jí teď nechci říkat, protože to, co jsme se před nedávnmem dozvěděli, je ještě příliš nové a syrové. Sami jsme to ještě nestrávilí a ani si o tom pořádně nepromluvili.

„A co na to Harry?“ ptá se slabým hlasem.

„Doporučoval, abychom se na to dívali jako na příležitost, která přichází jednou za život. A říkal, že ty v L. A. seženeš práci takhle snadno,“ lusknou prsty.

Isabella potřásá hlavou: „Bertollini plánuje na příští rok celoevropskou kampaň,“ vzhledne a oči se jí lesknou. „Když teď odejdu, nechám je ve štychu. Nemluvě o tom ostatním...“ dodává s pohledem upřeným do prázdna.

Podávám jí sklenku vína. Pokládá ji na stolek vedle sebe, aniž by se napila. „A to nemůžeš zůstat tady? Nemůžou nechat výzkum v Londýně a sledovat ho na dálku?“

„To byla první věc, kterou jsem navrhl. Ale oni už se rozhodli. Chtějí výzkum přesunout do Ameriky.“

„I když na to nepřistoupíš?“ ptá se nevěřičně. Program Nanobot vychází z myšlenek mé disertační práce, a odhlédnu-li od několika asistentů zaměstnaných na částečný úvazek, od začátku se o něj starám jen já sám.

„Když na to nepřistoupím,“ odpovídám „budou prostě pokračovat beze mne.“

„Ale ty jsi Nanobot.“

Podívá se na mne, dlouho jí hledím do očí, zračí se v nich úzkost a neklid. Potom řeknu: „Já jsem ten program nastartoval, to je jasné. Ale výzkum samotný, tedy přinejmenším jeho devadesát pět procent, patří institutu. A nikdo není nenahraditelný.“

Isabella se znovu začte do smlouvy, pozorně studuje jednotlivé odstavce a nevěřičně kroutí hlavou: „Dvacet milionů dolarů k podpoře výzkumu,“ cituje z jednoho oddílu. „Deset pracovníků, kteří se budou věnovat výhradně programu...“

„Nemá cenu se z toho radovat,“ upozorňuji ji, „ať už je ta nabídka jakkoli zajímavá, bez tebe nikam neodjedu.“

Ustaraně se na mne podívá. „Ale ty musíš jet. Program Nanobot, to jsi ty,“ udělá rozhodné gesto. „Věnoval jsi mu všechno.“

Klidně hledím do jejích nervózních očí.

Občas hrajeme s Isabellou takovou hru, která nám pomáhá se pro něco rozhodnout. Představíme si, že jsou ve druhém patře hořícího domu uvěznění dva lidé a my máme k dispozici jeden

žebřík. Jednoho z nich můžeme tedy zachránit. Pro kterého z nich se rozhodneme? Kterou možnost zvolíme? Bez rozmýšlení a bez dlouhého zvažování alternativ. Čistě instinktivně.

„Kdybys byla s programem Nanobot v hořícím domě,“ říkám jí, „vždycky bych zachránil tebe. Deset případů z deseti.“

„Jasně,“ pohodí hlavou a zlaté náušnice se jí zalesknou v podvečerním světle, „jenže takhle jednoduché to bohužel není..“

POZNALI JSME SE na silvestrovském večírku v nedaleké restauraci. Francouzská brasserie La Bouchon v ulici Battery Rise nabízela tradiční večeři o pěti chodech, už v devět hodin v ní nebylo k hnutí a bujná zábava byla v plném proudu.

Proti mně seděla tmavooká kamarádka mého přítele. Hned se mi zalíbila. Pamatuji se, že sršela energií a že měla zvláštní, cizokrajné kouzlo. Neformální společenské šaty šarlatové barvy odvážně odhalovaly pěkná, malá ramena. Bronzová pleť se napínala na klíčních kostech, smích jí vycházel až z břicha a celé tělo se při něm otřásalo. Fascinovaně jsem sledoval, že když se rozhorlila, začala divoce gestikulovat rukama, až se jí rozezvučel nespočet náramků kolem zápěstí a jantarové oči jí zahořely zelenavým plamenem. Kolem šije měla toho večera zlatý řetízek, který se třpytil, vlnil se a mizel jí ve výstřihu. Byla neodolatelná.

Za vydatné pomoci alkoholu se večírek kvapem blížil ke svému vrcholu. Půlnoc nás zastihla při polibku. Cítil jsem její kůži na své a poprvé jsem se nadechl vůně jejího parfému, silné a opojné. *Parfum d'Isabella*. Za chvíli nato jsme si před restaurací vyměnili svá telefonní čísla, Isabella nastoupila do auta mého přítele a odjela. Za několik dnů jsme se na své první schůzce utvrdili v tom, co jsme k sobě vzájemně intuitivně cítili hned od začátku.

Toho roku byl leden neobyčejně deštivý. Po nebi se hnaly černé mraky a park Clapham Common skrápěl nekonečný déšť, ale u mne v ložnici panovalo jaro. Byli jsme překonáni silou svého citu a stravování touhou. Vášně, jednou rozpoutaná, neznala mezí. Najednou se mi zdálo, že slova všech milostných písní vyprávějí právě o nás. Chtěli jsme o sobě vědět úplně všechno, každý detail.

Dýchali jsme jenom jeden pro druhého a všechen čas jsme trávili v mém teplém, prozářeném bytě. Jen občas jsme vyšli na nákupy nebo jsme se vydali na procházku do parku, tiskli se jeden k druhému a pozorovali holé větve stromů, které se rýsovaly proti zaka-boněnému šedému nebi. Byla to nejkrásnější zima mého života.

Isabella samozřejmě nebyla moje první přítelkyně. Na vysoké škole jsem měl řadu známostí. Některé z těch dívek byly ale příliš stydlivé, což bránilo tomu, abych ve vztahu pocítil skutečné uspo-kojení, a jiné byly zas až příliš bez zábran. Procházely se mi nahé po ložnici jako po chodníku, chybělo tomu jakékoli kouzlo.

S Isabellou to bylo od začátku jiné. Když jsme spolu byli sami, energie, díky níž tak zářila ve společnosti, měnila svoji podobu. Nikdy jsem nepoznal nikoho, kdo by se ke mně tak skvěle hodil. Byla vnímavá a bez zábran a vždycky chtěla to, co jsem chtěl já. V posteli se její živost měnila v nespoutanou vášně, vykřikovala a dívala se mi přímo do očí, vychutnávala si radostnou intenzitu našeho milování, ve kterém jsme se stávali jedinou bytostí.

Nešlo ale jen o skvělý sex. Vzájemně jsme se doplňovali i v mnoha dalších životních oblastech. Potřeboval jsem její oheň, stejně jako ona potrebovala můj klid a mou rozvahu. Já jsem žil ve světě myšlenek a abstraktního uvažování, zatímco pro ni bylo důležité to, čeho se mohla dotknout a co mohla ochutnat, žila tady a teď. Společně jsme tvořili dokonalou rovnováhu intelektu a smyslovosti. Konečně jsem pochopil, že princip jin a jang nemusí být jen intelektuální abstrakcí, ale že ho lze také opravdu žít.

První měsíc naší známosti jsem jednou ráno seděl v kuchyni a četl noviny, Isabella se ke mně naklonila, políbila mě a řekla: „Ty se ke mně tak skvěle hodíš, máš v sobě klid, který potřebuji. Takovou vyrovnanost.“ Pohládl jsem ji po tváři.

Ranní světlo se odráželo v hřejivé, jantarové barvě jejích očí. Řekl jsem: „Vyrovnanost ale může začít nudit...“

Zakroutila nesouhlasně hlavou. Vstala z postele a rozcuchané vlasy se jí zformovaly kolem ramen v hustou, tmavou hřívu. „Ale takhle to vůbec nemyslím. Většina mužů, které znám, jako třeba kolegové v práci, jsou prostě jenom takový týpci, jsou to nedospělí kluci. Záleží jim jenom na tom, aby někoho porazili, aby bylo po